

άν εξακολουθήσει να καθαρίζει τὰ δόντια σου.

Κι' ύστερα από τὸ κυρασὸ χύμηξε νὰ γδάρῃ τὸν Ἀνδρέα μὲ τὰ νύχια τῆς γιὰ νὰ τοῦ μάθῃ νὰ μὴ καίῃ τὸ χαλί τῆς μὲ τὰ ποταγάρὰ του...

Στὴν κουζίνα, οἱ ὑπέρθετος σασιτισμένοι, ἔστηναν τ' αὐτὶ.

—Διάβολε! Μὰ γίνεται χαλασὸς κόσμος ἐκεῖ μέσα! ψιθώρισε ἡ καμαριέρα.

Κι' ὅλοι μαζί πήγαν καὶ στάθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας γιὰ ν' ἀκοῦν καλύτερα. Θεέ μου! Τί σαματᾶς, ξεφωγητᾶ, θρισιᾶς, καρεκλιᾶς καὶ ξύλο, ξύλο ἄγριο ποῦ ἔκανε ὅλο τὸ σπίτι ἄνω κάτω!...

—Μπα! Χριστέ καὶ Παναγιά!... ἔκανε ἡ γυναίκα τοῦ θυρωροῦ. Ἡ δεσποινὶς εἶνε ἐκεῖνὴ πού...

Κι' ἀλήθεια, ἡ Μπλάνς εἶχε μεθύσει κι' ἔσπαζε στὸ ξύλο τὸς καλεσμένους τῆς!

Τὴν ἄλλη μερὰ, ὅταν ἐζήτησε—εἶχε κοιμηθῆ δεκαπέντε ὥρες πάνω σ' ἕνα καναπέ—ἡ Μπλάνς εἶδε τὴν καμαριέρα τῆς νὰ κρυφογελᾷ πονηρά...

—Πῶς εἶσατε σήμερα, δεσποινίς; τῆ ρώτησε. Θέλετε νὰ σᾶς εἰτοιμάσω καμιά λεμονάδα;

Ἡ Μπλάνς ἀνασηκώθηκε κι' ἔτριψε τὰ μάτια τῆς.

—Ποῦ εἶνε; ἔκανε ἀνήσυχτα.

—Ποιοί; ρώτησε ἡ καμαριέρα.

—Οἱ τρεῖς καλεσμένοι μου!

—Μὰ, δεσποινίς, ἐσχάσατε ὅτι χθὲς τὸ θράδυ τοὺς πετάξατε ἔξω μὲ τις κλωτσιᾶς;

—ὦ, Θεέ μου! ἔκανε ἀπεπισημένη ἡ δεσποινὶς Παμπόλη. Τί φρίκη! Πάει, χάθηκε... ὅλα τὸ μάθη ὅλο τὸ Παρίσι! "Εγὼ γιὰ νὰ ρεζῆλι. Γιὰ φαντασθῶ! Μιά γυναίκα νὰ δέρνῃ τοὺς ἄνδρες! Θεέ μου, Θεέ μου! Ὅλα πέσω στὸ Σηκούαν!... Ὁ! αὐτοκτονήσω!

Μὰ εἶχε τύχη. Τὴν ἄλλη μερὰ, πηγαίνοντας σὲ μιά δουλειὰ τῆς, πρόσεξε μιά μεγάλη κάρτα στῆ θιτρίνα ἐνὸς ἐμπορίου μεταλλικῶν νερῶν. Ἡ κάρτα αὐτὴ ἔγραφε:

ΑΔΟΛΦΟΣ ΜΠΙΜΠΕΡΑΚ

Πρόεδρος
τοῦ Ἀντιαλκοολικοῦ Συλλόγου
τῆς Ὁρλεάνης

Τὰ μάτια τῆς Μπλάνς θαμπώσανε. Νά! Ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε τὸ θάνατό τῆς. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀντιαλκοολικοῦ Συλλόγου τῆς Ὁρλεάνης, ἦταν ὁ ἄνδρας ποῦ τῆς χρειαζότανε! Φτάνει μοιᾶγα νὰ μὴ ἦταν παντρεμένος...

Ἡ Μπλάνς τὴν ἴδια μερὰ χάλασε τὸν κόμο, ἔμαθε ὅτι ἦταν ἐλεύθερος καὶ πήρε τὸ τραῖνο γιὰ τὴν Ὁρλεάνη. Κι' ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες παντρεύτηκε αὐτὸν τὸν ἀξιοθαύμαστο ἄνθρωπο. Γιὰ φαντασθῆτε! Ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀντιαλκοολικῶν!... Δὲν φοβόταν πειὰ τίποτα... Ὁ ἄνδρας τῆς δὲν εἶχε δοκιμάσει ποτέ του, ὅσο καιρὸ τὸν ἤξερε, οὔτε κρασί, οὔτε σαμπάνια, οὔτε λικέρ. Ἦταν ἕνας ἥρωας...

Ἡ Μπλάνς λοιπὸν ἔφυγε μαζί του γιὰ νὰ πάῃ νὰ περάσῃ τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος στὴν Ἱταλία. Πρόγευμα στὸ Μπορντώ: μεταλλικὸ νερὸ. Γεῦμα στὸ θαγκόν· ρεστωρᾶν: μεταλλικὸ νερὸ. Ἦν ἄλλη μερὰ, στὴ Μοντάνα: μεταλλικὸ νερὸ.

Στὸ Τουρίνο ὅμως, ὁ κ. Γ. Πρόεδρος παρήγγειλε στὸ γκαρσόνι:

—Μιά μπουτῖλια κρασί «Κιάντι»!

Ἡ Μπλάνς ἀπόμεινε μ' ἀνοιχτὸ στόμα.

—Μιά μπουτῖλια κρασί «Αστί σπουμάντες»! παρήγγειλε στὴ Ρώμη ὁ Μπιμπεράκ.

Ἡ Μπλάνς τὰ εἶχε χαμεῖνα.

—Μιά μπουτῖλια κρασί «Φαλέρνο», ἀπὸ τὸ πιὸ παλὸ! παρήγγειλε στὴ Νεάπολι ὁ ἰδανικός αὐζυγὸς τῆς.

Ἡ Μπλάνς τότε ἐξέσπασε, ἀκράτητη.

—ὦ! Ἀδὸλφε! Σοῦ ἄρσειε λοιπὸν τὸ κρασί;

—Καὶ γιατί νὰ μὴ μ' ἄρσειε, ἀναπητὴ μου σὺλη;

—Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι πρόεδρος τῶν Ἀντιαλκοολικῶν...

—Δὲν θαρρεῖσαι, ἀγαπητὴ μου!... Στὴν ἐποχὴ ποῦ ζοῦμε πρέπει κανεὶς νὰ εἶνε πρόεδρος ἐνὸς συλλόγου... Ἄλλωστε, δὲν θριασκώμαστε πειὰ στὴ Γαλλία. Ἐτοῖ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ συναντήσω κανέναν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς θατράχους τοῦ συλλόγου μου...

Κι' ὁ κ. Πρόεδρος χτύπησε τὸ κουδοῦνι κι' ὅταν παρουσιάστηκε τὸ γκαρσόνι στὴν πόρτα τοῦ δωματίου τους, τοῦ φώναξε

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΕΓΓΛΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ σπιτονοικοκυρὰ ἐνὸς φοιτητοῦ τῆς Ἱατρικῆς, ἡ ὁποία ἐνυχλοῦσε τὸ νοικιάρη τῆς ἀπὸ πολλὸ καιρὸ γιὰ τὸ νοικὶ δίχως κανένα ἀποτέλεσμα, ἀποφάσισε στὸ τέλος νὰ λάθῃ ἐξαρετικὰ μέτρα ἐναντίον του.

Ἐνα πρωί, μῆκε στὸ δωμάτιό του καὶ τοῦπε σὲ ἀποφασιστικὸ τόνο:

—Ἡ θὰ μὲ πληρώσετε σήμερα ἢ νὰ φύγετε ἀμέσως.

—Προτιμῶ νὰ φύγω! τῆς ἀπάντησε ὁ φοιτητὴ στερεοῦτα.

Εἶχε μαντέψει φαίνεται τὴ θύελλα καὶ ἦταν ἔτοιμος νὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ.

—Ὡραία. Τότε λοιπὸν νὰ τὰ μαζέψετε ἀμέσως.

—Σὰς θεοβαῖω, κυρία, ὅτι θὰ τὰ μαζέψω μὲ τὴ μεγαλύτερη ταχύτητα· ἀρκεῖ μόνον νὰ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ βοηθήσετε.

—Πολὺ εὐχαριστῶς, τοῦ ἀπάντησε ἡ σπιτονοικοκυρὰ του.

Ὁ φοιτητὴς τότε διευθύνθηκε στὴ ντουλάπα. Τὴν ἄνοιξε κι' ἀπὸ μέσα ἔβγαλε ἕναν ἀνθρώπινο σκελετό, τὸν ὁποῖον ἔδωσε στὴ σπιτονοικοκυρὰ του γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ.

—Τί εἶν' αὐτό; ρώτησε ἐκείνη μὲ τρόμο.

—Αὐτό;... Ἄ! Εἶνε ὁ σκελετὸς τῆς πρώτης μου σπιτονοικοκυρᾶς. Εἶχε, θλίψετε, τὴν ἀπερικοφία νὰ μοῦ ζητήσῃ τριανόνικια ποῦ τῆς χρωστοῦσα καί... Γιὰ τὸ Θεό! Προσεέτε μὴν τὸν σπάσετε! Εἶνε ὁ ἀριθμὸς "Ἐνα τῆς συλλογῆς μου.

Ἡ σπιτονοικοκυρὰ του ἔχασε τὸ χρῶμα τῆς. Ὁ σπουδαστὴς διως κωφότος δὲν ἐνδιαφέρθηκε γι' αὐτό. Καὶ γελαστὸς ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ντουλάπα ἕναν ἄλλον σκελετό.

—Κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο... Εἶνε μιάς ἄλλης σπιτονοικοκυρᾶς μου, ὅταν κατοικούσα στὴ νῦντα συνοικία τοῦ Λονδίνου. Ἦταν πολὺ καλὴ κυρία, ἀλλὰ εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ μὲ ζαλιζῆ κάθε τόσο δὲν ἐνδιαφέρθηκε γι' αὐτό.

Καὶ δίνοντάς τῆς του, ἐπρόσθεσε:

—Θάγετε τὴν καλωσύνη νὰ τὸν τοποθετήσετε πάνω στὸν ἄλλον; Εἶνε ὁ ἀριθμὸς Δύο τῆς συλλογῆς μου.

Ἡ σπιτονοικοκυρὰ γούρλωσε τὰ μάτια τῆς.

—Αὐτὸς ἐδῶ... ἐξακολούθησε ὁ σπουδαστὴς θγαζόντας ἀπὸ τὴ ντουλάπα καὶ τρίτο σκελετό, εἶνε ὁ ἀριθμὸς Τρία. Πολὺ τίμιος σπιτονοικοκύρης ὁ καῦμένος, μόνον λίγο τυκοκούνῃς ἦταν!

Ἦταν ἡ πραγματικὴ του εἰκόνα! Ὁμοιολεπτὰ ἦθελε. Καὶ τώρα ἔχουμε τὸν ἀριθμὸ Τέσσερα...

Μὰ ἐντοματεῖξ ἡ σπιτονοικοκυρὰ εἶχε γίνει ἀφαντῆ...

Κάποιος δικηγόρος, ἐρασιτέχνης ζωγράφος, εἶχε κάνει τὴν αὐτοπροσωπογραφία του στὴν πιὸ ποσοσιλῆ του στάσι: Διηλαθῆ ἔχοντας τὸ ἕνα του χέρι στὴν τσέπη.

Μερικὸ ἀπὸ τοὺς πελάτες του ποῦ ἔτυχε μιά μερὰ νὰ θρεθοῦν συγκεντρωμένοι μὲς στὸ γραφεῖο του καὶ τὴν εἶδαν κρεμασμένη στὸν τοῖχο, κύτταζαν μ' ἐκπληξι:

—Πῶς τοῦ μοιάζει! Πῶς τοῦ μοιάζει! ἔλεγαν ὅλοι σχεδόν. Εἶνε ἡ πραγματικὴ του εἰκόνα!

Ἐνας διως ἀπ' αὐτούς, κάποιος γέρος ἐπαρχιώτης, διαφώνησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή μαζί του.

—Δὲν τοῦ μοιάζει! Δὲν τοῦ μοιάζει καθόλου! ἔλεγε.

—Δὲν τοῦ μοιάζει; ρώτησαν οἱ ἄλλοι. Δεῖξε μας κάτι ποῦ νὰ μὴν τοῦ μοιάζῃ.

—Ἀπλοῖστατα!... ἀπάντησε ὁ γέρο-ἐπαρχιώτης, γιὰτὶ ἔχει τὸ χέρι στὴν τσέπη του, ἐνῶ θάπρεπε νὰ τῶχε στὴν τσέπη κανενὸς πελάτη του!...

ὀλόγαρος:

—Φέρε μου ἀκόμη μιά μπουτῖλια!

Καὶ τὴν ἦπιε ποτῆρι μὲ ποτῆρι μπροστὰ στὰ μάτια τῆς γυναίκας του. Στὴν τρίτη διως, μόλις ἔκανε νὰ διαμαρτυρηθῇ ἡ Μπλάνς, χύμηξε ἀπάνω τῆς κι' ἄρσισε νὰ τὴν δέρνῃ.

Θεέ μου! Παρ' ὅλες τίς προφυλάξεις ἡ Μπλάνς εἶχε φάει ξύλο ἀπὸ ἕναν ἄνδρα! Ναι, τὴν ἔδειρε ὁ ἄνδρας τῆς!...

—Ἀδὸλφε!... οὐβριάζε στις πρῶτες φυλιές.

—Ἀδὸλφε!... στέναξε ὕστερα ἀπὸ τίς τελευταῖες.

—ὦ, Ἀδὸλφε, ἔκανε μὲ τρυφερότητα ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμῆς, κλαίγοντας μ' ἀναφυλλῆτὰ πάνω στὸ στήθος τοῦ σκληροῦ αὐζύγου τῆς.

Καὶ τὴν ἄλλη μερὰ ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γυναίκα τοῦ κόσμου.

—Τί εἶνε ἡ ιδέα; συλλογιζόταν. Δὲν ἦταν τόσο τρομερὸ αὐτὸ ποῦ φοβόμουν. Εἶχα πολὺ ὀκνη νὰ νομίζω ὅτι ἡ καμαριέρα μου ἦταν μιά ἀξιολύπητη γυναίκα...

